

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **K. N. D.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2019, č. j. 13 A 39/2019 – 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 5. 2019, č. j. KRPA-199895-9/ČJ-2019-000022-ZSV (dále také „*rozhodnutí žalované*“), rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobou, který ji zamítl rozsudkem ze dne 11. 6. 2019, č. j. 13 A 39/2019 – 38, jako nedůvodnou.

[3] Městský soud nejprve rekapituloval skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že dne 23. 5. 2019 byla vyslána policejní hlídka na adresu v Lužích, Praha 4, kde prováděla společně s Českou obchodní inspekcí kontrolu živnostenských provozoven. V jednom ze skladů

byl zjištěn žalobce, který byl schován v kontejneru. Žalobce u sebe neměl cestovní doklad, protože jej údajně ztratil. Z Vietnamu odcestoval v lednu 2018, protože si chtěl najít v Evropě práci. Do České republiky se dostal přes Rusko, kde pobýval rok. Poté si zajistil od převaděče cestu do České republiky, za což mu zaplatil 11 000 dolarů. Zde pracuje v tržnici SAPA pro kamaráda, prodává v obchodě s potravinami, žádnou pracovní smlouvu ani povolení k práci nemá, stejně tak povolení k pobytu. Žalobce v České republice bydlí u kamaráda, adresu bytu nezná, je to někde v Praze. Co se týče jeho rodinné situace, tak v České republice žije pouze jeho starší bratr, se kterým si nerozumí, zbytek jeho rodiny žije ve Vietnamu (včetně manželky a dítěte). V České republice nechce zůstat, hodlá se vrátit do Vietnamu za rodinou, kde mu nic nehrozí. Co se týče jeho finanční situace, žalobce uvedl, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky.

[4] Poté městský soud uvedl, že žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabývala tím, zda je žalobci možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, dospěla však k závěru, že jejich využití není v jeho případě možné. Žalobce totiž sám uvedl, že v České republice bydlí u kamaráda v bytě, jehož adresu nezná, jen ví, že se nachází někde v Praze. Žalobce také uvedl, že si není jistý, zda je přihlášen k pobytu na území České republiky, tudíž je zřejmé, že zjevně nemohl naplnit podmínku uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) [tj. zejména zdržovat se na oznámené adrese místa pobytu]. Žalobce kromě toho při podání vysvětlení připustil, že nemá prostředky na složení finanční záruky, a proto nepřicházelo v úvahu ani uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (tzn. složit finanční záruku). Na základě výše uvedeného městský soud konstatoval, že žalovaná postupovala v souladu s § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pokud žalobci neuložila zvláštní opatření namísto jeho zajištění. Pokud by mu totiž uložila zvláštní opatření, mohlo by tím vzhledem k žalobcově situaci (nemá žádnou adresu pro doručování, nemá cestovní doklad, žalovaný se dozvěděl o jeho nelegálním pobytu na území České republiky jen díky proběhlé kontrole) dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu, který podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel v podstatné části kasační stížnosti opakuje argumentaci obsaženou v žalobě. Nesouhlasí s žalovanou a městským soudem, že nebylo možné využít zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a § 123c téhož zákona. Dále rozsáhle cituje napadený rozsudek v části, v níž se městský soud zabývá touto otázkou, aniž by uvedl, v čem s městským soudem nesouhlasí. Namítá také, že názor městského soudu (zřejmě míněno *názor*, že využití zvláštních opatření nebylo v případě stěžovatele namístě – pozn. soudu) „nelze akceptovat, protože slouží na první pohled pouze k ospravedlnění nepřiměřeného omezení svobody stěžovatele“.

[7] Stěžovatel také uvádí, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Současně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se touto otázkou zabývá. Nakonec stěžovatel tvrdí, že žalovaná ho zajistila, aniž by se dopustil závažného protiprávního jednání „na úrovni nerespektování správního rozhodnutí o vyhoštění“. Jelikož rozhodnutí žalované aproboval i městský soud, je nesprávné také jeho rozhodnutí.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti

pokračování

němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Jediná tvrzení, která lze považovat za přípustné kasační námitky, je část kasační argumentace shrnutá v odstavci [6] tohoto rozsudku a dále námitka, že městský soud pochybil v tom, že aproboval závěry žalované. Stěžovatel ve zbylé části kasační stížnosti jen opakuje svoji žalobní argumentaci (v podrobnostech viz odstavec [7] tohoto rozsudku). Tato tvrzení již dříve uplatněná v žalobě jsou však v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, protože neobsahují žádnou reakci na závěry městského soudu (v nichž stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci) nebo polemiku s nimi, ale vymezují se pouze proti postupu správních orgánů. Z tohoto důvodu se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[12] Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že nebylo možné využít zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a § 123c téhož zákona. Blíže však nerozvádí, z jakých závěrů městského soudu je patrné, že v tomto ohledu pochybil. Opakuje pouze výtky vůči postupu žalované.

[13] V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na § 109 odst. 4 větu první s. ř. s. a setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ze které vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí městského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatel formuloval kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď.

[14] Ze stran 3 a 4 napadeného rozsudku je patrné, z jakého důvodu městský soud dospěl ke stejnému závěru jako žalovaná, tedy že stěžovateli nelze uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Městský soud konkrétně vycházel z prohlášení stěžovatele (zachyceném v protokolu o podání vysvětlení), že nemá prostředky na složení finanční záruky, a zbylých pasáží protokolu o podaném vysvětlení, ze kterých vyplývá, že nemůže splnit ani povinnost zdržovat se na oznámené adrese místa pobytu (v podrobnostech shrnuto v odstavci [4] tohoto rozsudku). Městský soud také poukázal na to, že žalovaná se zabývala i zbylými zvláštními opatřeními dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a odůvodnila, proč žádné z nich v případě stěžovatele nelze uložit.

[15] Ze shora uvedeného je patrné, že městský soud zohlednil specifika projednávaného případu a nesnažil se toliko „*ospravedlnit*“ omezení osobní svobody stěžovatele, jak namítá v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením městského soudu ztotožňuje. Ani samotný fakt, že městský soud přisvědčil žalované, ještě sám o sobě neznamená, že jsou jeho závěry nesprávné. Podstatné je, že městský soud její posouzení bez dalšího nepřevzal, ale aproboval ho teprve poté, co k němu vyjádřil vlastní úvahu.

[16] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měla procesně úspěšná žalovaná, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[18] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 11. 6. 2018, č. j. 13 A 39/2019 - 18, ustanoven zástupce Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce ve věci učinil jeden úkon právní služby, za který mu náleží odměna. Tím je sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)]. Soud mu však nepřiznal odměnu za úkon spočívající v poradě s klientem přesahující jednu hodinu. Vzhledem k obsahu kasační stížnosti a její kvalitě (kasační stížnost je na samé hranici projednatelnosti) totiž nic nenasvědčuje tomu, že právní porada byla účelně vynaloženým nákladem. Ustanovenému zástupci proto náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 714 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát dle § 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu